

dant Maal af statsborgerlig Frihed og af fri Handelsforbindelse med de forenede Stater, som maatte være en Betingelse for en lykkeligere økonomisk Udvikling end Forbindelsen med Danmark giver Udsigt til, men at Flertallet dog, forinden det tog endelig Stilling til Konventionen, ikke kunde anse den Mulighed for udelukket, at den Del af Befolkningen paa Øerne, som maatte antages at have en selvstændig Mening om, hvad der er i Øernes og disses Beboeres Interesse, og derfor siden 1863 have været kaldede til Valg af Medlemmer af Kolonialraadene, kunde ønske Konventionen vedtagen, selv om adskillige af dennes Bestemmelser af dem fandtes utilfredsstillende, og at derfor en paa betryggende Maade tilvejebragt Meningstilkendegivelse fra Kolonialraadsvælgernes Side for Flertallet vilde være af den største Betydning ved den endelige Afgørelse i Henseende til Øernes Fremtid. Flertallet stillede i Henhold hertil Forslag om, at der under øverste Ledelse af en af Kongen særlig i dette Øjemed udsendt Myndighed blev foretaget en hemmelig Afstemning mellem Kolonialraadsvælgerne om, hvorvidt de ønske Konventionen af 24de Januar d. A. vedtagen eller forkastet, og Flertallet tilføjede, at det gik ud fra den Antagelse, at Landstinget ikke vilde nægte Samtykke til Konventionen, hvis en efter disse Regler foretagen Afstemning maatte udvise en utvivlsom Stemning for Øernes Afstaaelse. — Naar nu den af Folketinget under 29de f. M. vedtagne Beslutning under dette Tings Forhandlinger blev fremstillet som en Imødekommen lige over for Landstinget, maa dette bero paa en Misforstaaelse. Det, som Landstingets Forslag til Beslutning gaar ud paa, er, som alt bemærket, at Rigsdagen, forinden den tager endelig Stilling til Konventionen, gennem en paa betryggende Maade tilvejebragt Afstemning bliver gjort bekendt med Kolonialraadsvælgernes Mening om det Spørgsmaal, hvorvidt Konventionens Vedtagelse maa antages at være i Øernes og disses Beboeres velforstaaede Interesse, og til at fastholde Krævet om en saadan Afstemning af Kolonialraadsvælgerne er der efter Flertallets Formening saa meget mere Anledning, som St. Croix Kolonialkasses Ansvar for Rentegarantien lige over for Aktionærerne i Fællessukkerkogeriet i Henhold til Anordning af 16de Juni 1876, uanset Bestemmelsen i Konventionens Art. I. i Slutningen, vedblivende paa-hviler nævnte Kolonialkasse, indtil det af den danske Statskasse Fællessukkerkogeriets Aktieselskab ydede Laan er likvideret, og, da intet deraf er betalt siden 1876, kan dette Ansvar betyde en Gældsfordring paa Kolonialkassen til et Beløb af over 1½ Mill. Kr. — Dette opnaar man imidlertid paa ingen Maade ad den af Folketinget anviste Vej; thi denne forudsætter, at Konventionen straks godkendes af begge Tingene, og at der til denne Godkendelse kun knyttes som Betingelse, at Øernes Afstaaelse derefter sanktioneres ved et af Regeringen i det væsentlige efter de i 1867 fulgte Regler tilvejebragt Plebiscit. Men ganske bortset fra, at Rigsdagen saaledes skulde give Afkald paa den Vejledning fra Kolonialraadsvælgernes Side, som af Flertallet fremdeles anses for højst ønskelig inden Konventionens Vedtagelse, vil under saadanne Forhold et Plebiscit efter Flertallets Formening kun være i Stand til at tilvejebringe en upaalidelig og derfor betydningsløs Meningstilkendegivelse fra Befolkningens Side; naar nemlig Konventionen forud foreligger vedtagen fra alle kompetente Sider, faar Befolkningen ikke længere Følelsen af, at dens Votum for Sagens Afgørelse vil have nogen Betydning, og det vil da ventelig her gaa ligesom i 1867, at man stemmer for Øernes Afstaaelse, fordi det antages, at denne forud er afgjort, og at en Protest derimod derfor vilde blive uden al Betydning. Flertallet kan derfor ikke tiltræde Folketingets Forslag til Beslutning af 29de f. M., men indstiller til Tinget, at dette Forslag føres tilbage til den Affattelse, som vedtoges af Landstinget i Mødet den 23de f. M.